

като страховита гърмотевица. Юнакътъ се изправи и видѣ на две крачки отъ себе си крилатия змей. Изъ раззиналата уста на чудовището изригнаха зелени пламъци, а въ голѣмитѣ му очи лъщѣше вампирска тръвь.

Но момъкътъ не се уплаши. Той си спомни за захарната хубавица, за усмивката ѝ, за ангелската доброта, що излъчваха синитѣ ѝ зеници, и въ якитѣ му ржце кипна непозната до тоя день мощь. Безъ да се бави нито мигъ, той се спушна върху змея, сграбчи го за разтворенитѣ челюсти и ги разчекна съ всичка сила. Чудовището изрева отъ болка и се тръшна полумъртво на земята. Тогава момъкътъ извади ножа си отъ пояса, заби го въ главата на змея и я отрѣза съ единъ замахъ като на пиле, а после я хвърли въ грамадия огънь и влѣзе въ пещерата.

Сребърниятъ изворъ съ живата вода клокочеше между камънитѣ и грѣеше въ тъмнината като месечина. Синътъ на ковача се наведе надъ него,

